

# Amistat

Els músics de Bremen

Contes de la  
**Duna**

Hi havia una vegada un pagès que tenia un ase molt treballador. Durant molts anys li havia dut, sense queixar-se, una pila de sacs de farina cap al molí. Però va arribar un dia que les potes ja no l'aguantaven i l'esquena li va dir prou. Aleshores el pagès va pensar que el sacrificaria. Però l'ase se n'adonà i se'n va anar, fugint cap a la ciutat de Bremen, perquè pensava que allà podria treballar fent de músic a la banda. Pel camí es va trobar amb un gos perdiguer. Abatut a terra, panteixava com si hagués corregut molt.

—Sembles molt fatigat, amic meu —va dir l'ase.

—Pobre de mi!, sóc vell i ja no serveixo per caçar; el meu amo em volia sacrificar. Per sort m'he pogut escapar! Però ara, com em guanyaré la vida?

—Saps què? —va dir l'ase—, vine amb mi a Bremen, a veure si trobem feina de músics. Jo tocaré els timbals i tu pots tocar la guitarra.

El gos hi va estar d'acord i tots dos junts van continuar el camí. No havien caminat gaire quan van trobar un pobre gat que feia cara de passar fam.

—I doncs, què et passa, Bigotis? —li va preguntar l'ase.

—Doncs ja ho veus, com que em faig vell, se m'afebleixen les dents i m'estimo més estar a la vora del foc que no pas perseguir ratolins; per això la mestressa em volia ofegar. He pogut fugir. Però, i ara què faré?

—Vine amb nosaltres. Ets un músic nocturn fantàstic, i segurament et voldran a la banda de Bremen.

Al gat li va agradar la idea i es va unir als altres dos.

Una mica més tard els tres fugitius van arribar a la granja. Enfilat damunt del portal, un gall cridava a plena veu.

—Aquests crits se'm claven al cervell —va dir l'ase—. Què et passa, gall?

—Demà és diumenge, la mestressa té convidats i ha dit a la cuinera que em tiri a l'olla, i ves per on, aquesta nit em volen tallar el coll. Per això canto, ara que encara puc fer-ho.

—Mira, Cresta Roja, serà millor que vinguis amb nosaltres. Anem a Bremen, i amb la teva bona veu i la nostra banda ens farem rics.

—Em sembla molt bé —va dir el gall.

I, apa!, els quatre amics se'n van anar cap a Bremen. Però aquell dia no van poder arribar-hi, perquè se'ls va fer de nit i van decidir passar-la al bosc. L'ase i el gos es van ajeure a sota d'un arbre molt alt, el gat s'enfilà a les branques i el

gall, al damunt de la capçada. Però, abans d'adormir-se, va mirar pertot arreu i va veure, al lluny, un llumet.

De seguida va avisar els seus companys:

—Ep!, no gaire lluny d'aquí hi ha d'haver una casa.

—El millor que podem fer —va dir l'ase— és anar a veure-ho.

El gos va pensar que uns quants ossos i una mica de carn li anirien molt bé. I així, tots plegats van anar cap al llumet.

Quan hi van arribar, van adonar-se que era un cau de lladres molt ben il·luminat.

L'ase, que era el més alt, es va acostar a la finestra per fer-hi una ullada.

—Què veus? —va preguntar el gall.

—Que què veig? Una taula amb molt de menjar i una pila de lladres que s'estan afartant.

—Caram! Això és el que em convindria —va dir el gall.

—Per descomptat! —va afegir l'ase.

I els quatre animals van pensar en la millor manera d'espantar els lladres. Al final, van trobar la solució: l'ase va posar les potes a l'ampit de la finestra, el gos es va enfil·lar a l'esquena de l'ase, el gat es va posar al damunt del gos i el gall s'encimbellà al cap del gat. En aquesta positura, i quan van haver fet el senyal convingut, tots es van posar a cridar. L'ase bramava, el gos bordava, el gat miolava i el gall cantava. Tot d'una es van llançar contra la finestra de la sala i van causar una gran destrossa.

D'un bot, els lladres, aterrits, s'alçaren i fugiren corrents cap al bosc, pensant-se que era un fantasma. Els quatre amics s'assegueren a la taula i, amb el que havia sobrat dels lladres, van menjar fins que van quedar ben tips.

Havent acabat, van apagar el llum i cadascú es va buscar un jaç. L'ase es va ajeure damunt dels fems; el gos, rere la porta; el gat, al caliu de la llar, i el gall, dalt d'una biga.

A mitjanit, el capità dels lladres, veient que la casa era a les fosques i en pau, va dir:

—No ens hauríem d'haver espantat tant.

I va enviar un home de la colla a veure què passava. L'enviat va entrar a la cuina per encendre la llar. Pensant-se que els ulls encesos del gat eren brases hi va acostar un llumí. Però el gat, que no estava per bromes, esbufegant li va esgarrapar la cara. Va recular espantat cap a la porta; però allà es va alçar el gos i li va clavar una queixalada a la cama. Mentre fugia cap a l'era va topar amb l'ase, que li va etzibar un parell de guitzes, mentre el gall, des de la biga, cridava: «Quiquiriquic». El lladre, desconcertat, va córrer cap al bosc i va dir al capità:

—A la casa hi ha una bruixa que esbufega i esgarrapa i, a més, un homenot m'ha clavat una navalla a la cama. A l'era un monstre negre m'ha estabornit a cops i a la teulada de la casa el jutge cridava: «Qui crida aquí?». En sentir això, els lladres, espantats, no van tornar mai més a la casa. I els quatre músics s'hi trobaven tan bé, allà, que mai no van arribar a Bremen. I qui no s'ho vulgui creure que ho vagi a veure.